

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Note de lectură – la două lucră semnate Lazăr Cârjan
 Pânda neîntreruptă – O istorie a criminalității

Colonel dr. Constantin MOȘINCAT

Pentru o cât mai completă documentare se cuvine pentru început a arunca o scurtă privire asupra biografiilor în general, care încep, de regulă, cu locul natal, profesie, și sfârșesc cu familia.

De data aceasta vom porni invers, de la discuția cu Doamna Hermina Cârjan, pentru că, în primăvară, dumnelor au sărbătorit 52 de ani de viață în comun. Distinsa doamnă, mă primește în curtea casei Domniei Sale, străjuită de alei de trandafiri, cu surâsul specific al unei femei împlinite, fericită că au trecut cu bine, împreună, toate hopurile din viață. S-au adunat destule în 52 de ani. Dar în discuția noastră pentru cei 76 de ani ai domnului general așa fi vrut să rezumăm la o zecime totul, nu de alta ci pentru ca să încapă între copertele unei cărți.

C.M. - E adevărată zicala, și în cazul familiei Cârjan, că pe om îl cunoști după ce mănânci împreună cu el un „sac de sare”? Pe Domnia Voastră vă rog să detaliați doar câteva **clipe**, din cei 52 de ani, cum le-ați rezuma și ilustra doamna Hermina? Cum v-ați cunoscut? Doamna Hermina, că nu ne știe nimeni, spuneți-mi vă rog cum este „Omul” de lângă Dumneavoastră, că îl știți de o viață! Știu că înainte de a vă cunoaște era îndrăgostit iremediabil de poezie. Câte poezii v-a compus și dedicat? Vă rog să-mi spuneți măcar o strofă, deși am curiozitate largită.

Doamna Hermina Cârjan – mi-a dat un singur răspuns, complet rezumat într-o imagine, de analizat și Privit!

C. M. – Prea bine Domana Hermina. Pe mine m-a surprins în mod plăcut răspunsul Domniei Voastre, elegant, discret, cu un zâmbet diafan care degajă satisfacție, mulțumire în sine și împlinire desăvârșită. Apoi la această fotografie nu pot decât să adaug că cei doi LEI – ca Zodie, 29 și 30 iulie – sunt norocoșii protejați prin foc de Zeul Soare, ca izvor de lumină, căldură, putere de regenerare, ambiție de a cuceri și stăpâni. Stau puțin pe gânduri dar sar de îndată să revolve „problema care o au”. Sunt norocoși și fac totul cu plăcere, entuziasm și multă creativitate.

Ca orice Leu și doamna Hermina și Lazăr Cârjan, sunt firi deschise care te cuceresc, de la primele schimburi de idei, prin cinste, simplitate și curajul confruntării. Ambiția le-a călăuzit în chip norocos viața pentru că idealurile împreună construite le-a adus satisfacție și bucurie la fiecare pas al vieții, ca într-un lin, frumos și continuu vals vienez. Simțul răspunderii i-a unit într-o pereche frumoasă care, iată, a sărbătorit 52 de ani sun cununa vieții.

Căutând explicații native, am realizat că doamna Hermina s-a impus prin echilibru, inteligent condus cu prietenie și înțelegere, ca o doamnă deschisă la dialog, purtat cu modestie. E totuși severă și critică cu pasiunea „excesivă” a Leului (colecționar) pe care-l secondează. Și în acest caz se confirmă zicală că în spatele unui bărbat de succes stă o doamnă puternică! Și doamna Hermina confirmă cu vigoare și energie că reprezintă „magnetul căminului” prin fire și dedicație. Ca oameni puternici cei doi LEI nu fac schimb de fericire, nu cerșesc dragoste – dar dacă Dumnezeu le-a trimis acest sentiment, ei l-au acceptat ca pe un mare dar divin și nu și-au trădat niciodată, niciunul omul pe care îl iubesc.

După câte am remarcat ei trăiesc cinstit, acționează conform conștiinței, nu își etalează istoria familială, nu-i „sfătuiesc pe alții cum să trăiască”, ci preferă să se discute în „sânul familial” și să-și rezolve problemele. Își poartă crucea – cum se zice - fără să o pună pe umerii altora. Sunt responsabili pentru ceea ce au spus și au făcut, iar pentru neîmpliniri se învinuiesc doar pe sine, învață din greșeli – cei puternici preferă să tragă concluziile corecte decât să regrete. În înțelepciunea lor – nu pot fi îndoșiți sau impuși să facă ceva împotriva dorinței și voinței lor. Niciodată, în nici o circumstanță. Nici măcar când e vorba de o frumoasă aniversare.

Hermina, reprezintă un prenume purtat de 91% dintre femei și mai rar ca nume de familie 9%. Este răspândit în 37 de țări. Potrivit *Dicționarului științelor speciale*, ar putea reprezenta o „blană fină” sau material fin pentru căptușeala *pavilioanelor naționale* pe care se împodobesc pietrele prețioase, sau ar putea însemna *măreția*, ca simbol de suveranitate. Ermina (Hermina), prin analogie asociat cu un număr mare de prenume feminine frecvente astăzi și în România, terminate în „ia”, pune probleme cercetării etimologiei, prenume provenit, mai probabil, din apusul Europei, de origine germană – zice *dicționarul Zodiacal* – în germană Hermine sau Irmine – adică Zeul Irmin - „mare, grandios, puternic” pare să fi fost la origine un atribut al zeului cerului Tiwaz, sau să fi pătruns la noi pe filieră rusească, care încă nu trebuie exclusă. Cu frecvență numele se poartă în Germania, Ungaria, Slovenia, Croația unde de regulă cade ca zi onomastică pe 2 august (Ungaria), sau 7 aprilie – (Cehia). Pe harta numelor din lume Indonezia, Filipine și SUA au cel mai frecvent numele sau prenumele Hermina, larg răspândit, numai bun pentru globalizarea care se pregătește.

Despre **Lazăr** (în ebraică: El‘āzār „Dumnezeu ajută”) este numele a două figuri biblice. Lazăr din Betania, care a fost înviat din morți, aceasta fiind considerată ca una din minunile lui Iisus descrise în *Evanghelia după Ioan*. A doua figură biblică este *Lazăr cel sărac*, din *Evanghelia după Luca*. Nu știm dacă prin acest prenume Lazăr, părinții Domniei Sale și-au exprimat sentimentele de recunoștință pentru venirea pe lume a fiului lor, ori/și că numele biblic - 100% masculin și frecvența de 27% - a prins, la fel și în România ca în alte 40 de țări unde este frecvent. Sărbătorit sâmbăta înaintea Floriilor și pe 17 octombrie. EFECTUL *Lazăr* este dat unor vindecări miraculoase, care nu pot fi explicate încă de lumea medicală. Și din acest motiv, nu căutăm alte explicații, căci nici chiar fericitul purtător Lazăr Cârjan nu credem că a lămurit în întregul său acest „mister”, în afara unei puternice credințe care domină în chip fericit viața celor doi sărbătorii de *Cetatea Cavalerilor*. Cei doi LEI – Hermina și Lazăr - sunt, chiar fără voia lor, înaintea multora ca destin și exemplu familial și așa le dorim să rămână.

În prag de sărbătoare le urăm **La mulți și sănătoși ani!**

Cam asta am descifrat din auzite și văzute. De fericire n-am pomenit nimic căci se ocupă singuri! Varianta mea de rezervă despre familia Cârjan, în lipsa răspunsurilor la întrebările mele indiscrete și directe ducea spre oameni care le-au fost prin preajmă și de la care am aflat câte ceva ce nu e scris nici în

zodia LEULUI și nici prin cărțile în care au fost protagoniști, simpli spectatori sau mijlocitori. Așa am ajuns la distinsa poetă bihoreană Sabina Măduța, care, la 86 de ani, își amintea așa:

- Mă prenumăr printre acei oameni pasionați de carte, scriitori și editori, printre aceia care au beneficiat de sprijinul neprecupețit al Omului Lazăr Cârjan, orădean prin adopție și veșnic adorator al marelui nostru poet Mihai Eminescu.

Din anii '92, deși trăiam în București, venind în Oradea la părinți, am fost invitată și eu să mă alătur pelerinajului care avea loc în fiecare an pe 15 Ianuarie și pe 15 Iunie la Centrul Cultural Român din Budapesta, unde bihoreni, la inițiativa lui Lazăr Cârjan, au donat și înălțat pe un soclu de marmură un superb bust în bronz al Poetului nepereche (foto).

- Printr-o coincidență, pe data de 14 ianuarie 1993, gl. Lazăr Cârjan se întorcea de la București unde participase la un bilanț la Ministerul de Interne. Mi-a telefonat și mi-a propus să-l însoțesc dacă doresc pentru ca, a doua zi pe 15 Ianuarie, să particip la sărbătorirea poetului Mihai Eminescu la Centrul Cultural Român din Budapesta. Am primit cu bucurie propunerea, le-am dat adresa și am așteptat tensionată telefonul ca să cobor în stradă.

Cu un bagaj minim, nerăbdătoare m-am postat în fața blocului din Drumul Taberei unde locuiam. Era o iarnă grea, zăpada și frigul puseseră stăpânire peste țară și peste oraș iar eu cu bagajul în mână lunecând de pe un picior pe altul înghețasem în așteptare! Când în sfârșit am ajuns le-am cerut scuze motivând că sunt deja înghețată și nu mă simt în stare să rezist la drumul lung și greu de noapte de la București la Oradea...

După multe insistențe am urcat totuși în mașină unde m-am mai încălzit. La Oradea am ajuns cu greu pe la miezul nopții unde mă aștepta îngrijorată sora mea Florica în locuința ei. A doua zi dis de dimineață am alergat la autocarul care ne ducea la Budapesta. Acolo ne-am întâlnit și cu actorii invitați să rostească din versurile marelui poet - Leopoldina Bălănuță, Aniko Szilaghi și alții. Ce a urmat la Centrul Cultural Român a fost frumos. Concluzia „Nimic fără efort, nimic fără sacrificii”.

Așa l-am cunoscut pe Lazăr Cârjan și pe soția domniei sale dna Hermina Cârjan și așa s-a legat între noi o strânsă prietenie de familie! Cu ajutorul dumnealui am putut înființa Editura „Florile DALBE” la București, iar prima carte tipărită a fost *ROTONDA PLOPILOR APRINȘI*, autor Valeriu ANANIA pe atunci rezident la Mănăstirea Văratec unde își continua minunatele scrieri literare. Lansarea cărții s-a făcut în amfiteatrul Primăriei Oradea fiind invitat și autorul, atunci Episcopul Bartolomeu Anania al Clujului și Feleacului.

Cu dna Hermina și Lazăr Cârjan ne-am revăzut la București unde dânsa a deținut, la un moment dat, postul de director al CASEI DE CULTURĂ AL M.A.I. și unde „eu mai susțineam recitări de poezie, ca o vajnică deținătoare a Premiului I, cu poemul „HORIA” de Aron Cotruș (în comisia pt. acordarea premiilor fiind actorul Dinu Ianculescu).

Și după ce ne-am pensionat iată-ne iarăși în orașul nostru de adopție continuând să slujim artele. Recent Gl. Lazăr Cârjan, deținătorul colecției „Mihai Eminescu”, a organizat pe 15 Ianuarie 2023 la Muzeul „Iosif Vulcan” din Oradea o expoziție inedită dedicată pasiunii sale nedezmînțite pentru POETUL Național MIHAI EMINESCU.

Am sondat câteva opinii despre cei doi aniversați ai Cetății Cavalerilor și de la doamna **Miorița Săteanu**. Iată opinia Domniei sale:

-Domnului General de divizie LAZĂR CÂRJAN îi transmit un sincer și călduros LA MULȚI ANI! Cu această ocazie doresc să VĂ aduc cuvinte de înaltă prețuire, pentru dăruire și profesionalismul dumneavoastră cu care ați contribuit la menținerea ordinii, disciplinei, prin respectarea legislației țării, prin însăși deontologia de polițist. Multă sănătate, bucurii și felicitări pentru satisfacția muncii și activității desfășurate, cu mult succes, în domeniul cercetării științifice de specialitate și în cea ce privește aptitudinile și competențele în domeniul literaturii juridice, a mass-mediei și al literaturii naționale, cu predilecție spre venerarea LUCEAFĂRULUI poeziei neamului românesc.

În perioada anilor 1989 – 1997, în care generalul maior LAZĂR CÂRJAN, pe atunci colonel – șef al Inspectoratului de Poliție Bihor, prin Uniunea Femeilor din Bihor am derulat foarte multe proiecte pentru combaterea violenței domestice, pentru o viață fericită dăruită copiilor precum și pentru dezvoltarea vigilenței persoanelor vârstnice față de agresori. Aceste activități au fost derulate prin proiectele: *Nu lăsa violența să intre în casa ta!*; *Stop violența !*; *Oferă o floare nu o palmă*; *Marșul pentru viață*; *Copii, circulați corect!*; *Am fost și noi tineri, acum să fim vigilenți!*; *E ziua Ta, mămică mea!*; Toate aceste activități au fost susținute de șeful Inspectoratului de Poliție Bihor, și au avut rezonanță în rândul comunității bihorene, conform evaluării mele.

Evenimentul dedicat literaturii a scos în evidență dăruire, susținerea și mai ales implicarea domnului LAZĂR CÂRJAN în promovarea tinerelor talente înzestrate cu harul unei culturi poetice, o nobilă și deosebită menire de a transmite sentimente și trăiri, prin versurile poetei SABINA MĂDUȚA. Domnul LAZĂR CÂRJAN, cu ocazia lansării volumului *DARUL ZILEI* al autoarei Sabina Măduța, în anul 1994, a apreciat cu generozitate toate creațiile literare și a scos în evidență, deosebita inclinație a poetei pentru venerarea lui Mihai Eminescu, prin poeziile și sonetele dedicate geniului literaturii naționale

Am participat și la evenimentul recent organizat la Muzeul *Iosif Vulcan* cu ocazia prezentării de către domnul general de divizie LAZĂR CÂRJAN a unei părți din colecția de peste 700 exemplare de cărți rare, despre Mihai Eminescu.

EN PASSENT, la GENERAL – îmi spune prietenul Cornel Durgheu¹ – la începutul anilor '90 l-am cunoscut și s-a legat între noi o apropiere care a rămas. Odată cu venirea libertății românului de sub „opresiva” rânduială. Aveam „calitatea”, în acele vremuri, de OM cu domiciliul în Oraș Dr. Petru Groza. Este localitatea de baștină a filologului, a folcloristului, a profesorului de IAȘI, MIRON POMPILIU, bunul prieten a lui Mihai EMINESCU. Profesor, spun „informațiile” din vremuri, care l-a adus pe LUCEAFĂRUL poeziei românești „ÎN TRECERE” prin ȘTEI. Moment care a MARCAT Memoria spirituală a locului în mod semnificativ. O „marcare” binecuvântată și în conștiința noastră de „ieri și de azi”. pe care o îmbrățișăm cu drag mai ales ASTĂZI când SIMBOLUL VEȘNIC SUPREM al spiritualității românești, prin duhul său poruncitor ne aduce la ceas de SĂRBĂTORIRE! Laudă și mărirea unui însemnat și credincios iubitor de EMINESCU, Dr. Lazăr CÂRJAN.

-Inspirat și viguros susținut de spiritul său „investigator” de militar, atribut transferat „profesional” și în lumea spirituală, a căutat și găsit OMUL, prin magnificul și regretatul OM de cultură VIOREL HORJ, care să-i pună în OPERĂ „ceea ce a poftit EL”: CHIPUL lui AVRAM IANCU în fața Comandamentului Poliției Județului Bihor. Așa ne-am cunoscut. Am descifrat apoi, pe lângă ofițerul superior de poliție, cult și rafinat, responsabilitatea profesiei dure și sensibilitatea OMULUI, aplecat scrisului, care activa pe tărâm literar cu proză scurtă, articole, documente, publicând o serie de studii biografice legate de trăirile personale, tratate și

¹ Prof. univ. Dr. Cornel T. DURGHEU – sculptor. CETĂȚEAN de ONOARE al Comunei Natale CEFA -2002- și al Orașului VAȘCĂU în anul 2020

compendii privind graiurile țigănești, prezentându-ne date și documente de-o importanță semnificativă privind „LUCEAFĂRUL” poeziei românești, dar și un colecționar pasionat de „caschete ” originale și uniforme de poliție din toată lumea.

- Dar Generalul de Poliție a fost și este un Pasionat și MARE Iubitor și donator de Carte. Pasiune fără de care istoria culturală a Bihorului ar fi mult mai săracă, dar și a celor de peste PRUT, sau Valea Timocului. Acele donații purtând AUTOGRAFUL APĂRĂTORULUI de PATRIMONIUL CULTURAL NAȚIONAL cu Bărbăție și Credință. LAZĂR CÂRJAN, General maior în retragere, doctor în drept și științe juridice este un nume predestinat pentru tânărul absolvent de Drept al Universității din București în anul 1971.

-Odată cu peregrinările printr-o altă zonă a țării, ca lucrător în Poliție după evenimentele din decembrie 1989 îl găsim la Oradea, „Primul Inspector Șef de Poliție Județeană” din țară ales de polițiști. Dinamic și echilibrat are o ascensiune în specialitate deținând funcții importante în Ministerul Administrației și Internelor din România. Fiind OMUL inteligent și RAȚIONAL cu o viziune deschisă dar profundă asupra Evenimentelor vieții, stăpânit de-o pasiune culturală admirabilă, nu se putea opri la atât, a inițiat ridicarea unor MONUMENTE de FOR PUBLIC în Oradea și în alte localități din Județul Bihor. Acțiuni la care am fost părtaș „AVRAM IANCU” ne este martor.

- „En passant” D-le General nu putem uita faptul că ați fost un „ȘAHIST” scriitor ceea ce „POATE” prin calculele de aleasa gândire v-a fost de MARE folos în VIAȚĂ. Cu ONOR eternul, **La Mulți Ani**, din partea unui Fecior de țăran, statornic prieten MONUMENTALIST din BIHOR.

C. M - *Revin la domnul general Lazăr Cârjan. Din din cei 76 de ani de viață care ar fi cele 10 „clipe” și cum ar fi ilustrate? Acum după patruzeci și doi de ani considerați că vi s-a potrivit profesia de „polițist”, ca „inină, coloană vertebrală și aspirație”?*

L. C. - Pentru mine au contat primele două motive din moto-ul alăturat. În liceu citeam literatură din programa școlară și tot ce apucam din Hemingway și Dostoievski. Cel mai mult îmi plăcea, însă, poezia: Eminescu, Coșbuc, Bacovia, Barbu, Pușkin, Lermontov, Esenin, apoi „proscriși” noștri: Blaga, Goga, Minulescu.

Cu literatura polițistă m-am „spurcat” după anii '70 când s-au tradus romane de calitate în colecția *Enigma*. Cărțile și filmele polițiste au făcut parte din pregătirea mea de specialitate, alături de manualele de criminalistică.

Nu m-am acomodat ușor cu rigorile regimului cazon și am suportat la fel de greu ceea ce includea sintagma „privațiuni ale muncii de poliție”. Am început activitatea la Hunedoara și am răzbit muncind pe brânci pentru că și această meserie se fură, ca oricare alta. Descoperi că ai intuiție, dar constați, iritat, că alții trudes mai puțin dar au un randament pe care tu nici măcar nu-l poți întrezări. Am fost nevoit să-mi caut punctul de sprijin cu care spunea Arhimede că mișcă lumea, și așa am cunoscut o fată care se numește Hermina și care în câteva luni îmi va deveni soție și mai apoi mama celor doi copii: Anca Otilia și Felix.

M-am format ca polițist, dar și ca om, sub limbile de foc ale Hunedoarei, într-un domeniu în care cunoști virtualii suspecti însă trebuie să le demonstrezi vinovăția: fraudele economice. Aici am cunoscut și oameni de litere de mare forță: Dan Constantinescu, Neculai Chirica, Eugen Evu.

M-am împlinit într-un oraș mic, tot cu profil siderurgic, Călan. Aici am avut pentru prima dată un subordonat, și tot aici a trebuit să fac de toate, în poliție, dar nimic pentru familie. Căci, și dacă ai lucra 24 de ore din 24, tot nu ți-ar ajunge timpul dacă ești dedicat meseriei. În mod paradoxal, Călanul a constituit rampa mea de lansare: m-a recrutat Direcția Economică din Inspectoratul General al Miliției, de unde am revenit după doi ani pentru că soția mea nu se putea acomoda cu anonimatul capitalei.

Sar câteva etape și ajung la prima mea avansare într-o funcție de răspundere. Eram de un an și câteva luni șeful Poliției Orăștie, când am fost chemat la Deva, la inspectorul șef, colonelul Gheorghe Șimon. De profesie inginer silvic, era pentru noi, tinerii, un magician, respectat dar în egală măsură, și chiar mai mult, foarte temut. M-a luat direct: „Măi, te am în vizor de câțva timp. Intenționez să te

Motto-ul:

„ - *Ce te-a făcut să devii polițist, Vigot?*

- *O mulțime de factori. Nevoia de a-mi câștiga existența, curiozitatea de a afla cât mai multe despre oameni și... da, da, chiar și asta, dragostea pentru Gaboriau.*

- *Poate că ar fi fost mai bine să te faci preot.*

- *N-am citit pe atunci autorii pe care ar fi trebuit să-i citesc pentru asta.”*

Graham Greene, *Americanul liniștit*

promovez, dacă te aprobă Bucureștul, șef la serviciul Economic. Mi s-a spus că ai calitate și experiență, dar îți spun pe șleau că ai și doua hibe care mă îngrijorează: literatura și șahul”. Am răsuflat ușurat, colonelul era bine informat și, când ți-era lumea mai dragă, putea să te înțepe și să te facă zob, cu zâmbetul pe buze, cu o informație din viața ta intimă. „Da, a continuat, ești pasionat pentru amândouă, or eu am nevoie să dai totul în meserie, ziua și noaptea, fără nicio opreliște. Nu te întreb dacă te simți în stare, ți-am dat avizul să dai examen la Direcție, dar îți cer să nu uiți niciodată această discuție”. Îl asigur acolo sus, unde își doarme somnul de veci, că în toată cariera mea am simțit cât adevăr conțineau vorbele sale. Am renunțat să particip la concursuri de șah, dar nu m-am despărțit de literatură, am citit mult și am scris tot mai puțin.

Am crezut că nu voi rezista prea mulți ani în poliție, dar punctul meu de sprijin a funcționat fără întrerupere, chiar și atunci când mi-am schimbat profilul și am condus direcția în care a lucrat un maestru al intuiției, Dumitru Ceacanica. En passant, am cunoscut doi campioni mondial la șah și câțiva mari maestri români, en passant și în fugă am fost în preajma unor mari poeți și prozatori români. Și tot în fugă am colecționat cărți de și despre Eminescu, cărți cu autografe, manuscrise și documente literare. Si nu cred că a fost o pură întâmplare să achiziționez o scrisoare semnată de un as al serviciilor secrete, Graham Greene.

Tot într-o goană nebună-nebună-nebună, nici nu știu când am agonisit 42 de ani batuți pe muchie în poliție (plus șase luni și doua săptămâni), iar luna trecută am serbat 52 de ani cu aceeași femeie, cu un bilanț care ne aduce mari satisfacții: două nepoate de la fiică, Hermina Maria și Amalia Ioana, doi nepoți de la fiu, Eric și Patric, premianți în orașul în care s-a născut celebrul autor al romanelor Conte de Monte-Cristo și Cei trei mușchetari. Și nu în ultimul rând, la 1 august împlinește un an strănepoata noastră Ema, dăruită de cea de a doua Hermină! E mult, e puțin, Dumnezeu știe, noi suntem mulțumiți!

C.M - În acest moment simt nevoia să mai adaug câteva repere la profilul profesional al generalului prof. univ. dr. Lazăr Cârjan (n. 29 iulie 1947, Bărbătești, Vâlcea). Lazăr Cârjan este un reprezentant de seamă al criminalistici din România. Unul dintre cei mai proeminenți ofițeri superiori de poliție, de după 1990. Absolvent a facultății de drept din București, promoția 1971, a încheiat cariera ca profesor universitar doctor la Universitatea „Spiru Haret”. Actualmente pensionar, scriitor de cărți de specialitate în domeniul juridic și în diverse alte domenii și cel mare colecționar de carte rară și veche, documente, manuscrise, ș.a. precum și o colecție de excepție „EMINESCU”.

La cariera profesională aș mai menționa faptul că a urmat mai multe cursuri internaționale de drept comercial internațional și antidrog în SUA, ordine publică în Anglia, management la Budapesta. Toate i-au adus ca recunoașterea ca membru fondator IPA, și ca președinte de onoare al acesteia.

Îndrăgostit de poezie și meserie, așa am putea să-i surprindem profilul în două cuvinte, pe care putem s-o probăm cu fapte și acțiuni. Licențiat și doctor în drept cu teza: „Combaterea criminalității la frontiera de stat a României” susținută la Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, București. A publicat peste 30 de lucrări, ca autor și co-autor, zeci de articole și studii publicate în volume, reviste de specialitate, emisiuni de radio și televiziune². Lucrări domniei sale sunt cunoscute, apreciate, premiate de către instituțiile abilitate în domeniu, din țară și străinătate.

Ceea ce știe lumea mai puțin este această dragoste pentru poezie pornită dintr-o întâmplare (deși admitem că nimic nu este întâmplător), când distribuit într-o piesă ca Demiurg a trebuit să învețe pe dinafară toată poezia LUCEAFĂRUL, și a rămas veșnic îndrăgostit de EMINESCU. Am descoperit, cu mare bucurie și plăcere, această pasiune a renumitului și apreciatului criminalist general Lazăr Cârjan, atunci când i-am adus două volume semnate cu autograf special de la dr. Ionel Novac, un prieten comun.

² ISTORIA POLIȚIEI ROMÂNE – (367 p), Editura „Vestala”, București, (ISBN 973-9418-05-8), 2000; - „DREPT PENAL ROMÂN – PARTEA GENERALĂ. NOTE DE CURS” – Editura „Curtea Veche, București, (ISBN 973-8120-49-7), 2001, 301 p.; - „COMPENDIU DE CRIMINALISTICĂ. NOTE DE CURS” – Editura „Curtea Veche”, București, (ISBN 973-8356-76-8), 2003, 224 p.; - „CURS DE CRIMINALISTICĂ” – (450 p), Editura „Curtea Veche”, București, (ISBN 973-8356-77-6), 2003, 450 p.; - „COMPENDIU DE CRIMINALISTICĂ” – ediția a II-a – Editura Fundației „România de Măine”, București, (ISBN 973-582-858-8), 2004, 344 p.; - „CRIMINALISTICĂ ȘI ȘTIINȚE DE CONTACT – BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ” – Editura Ministerului Administrației și Internelor, București, (ISBN 973-8307-50-3), 2004, 582 p. - „COMPENDIU DE CRIMINALISTICĂ” – ediția a III-a revăzută și adăugită – (384 p), Editura Fundației „România de Măine”, București, (ISBN 973-725-163-6), 2005, 384 p.; - „FUNDAMENTELE CRIMINALISTICII” – Editura ERA (Universitatea Română de Științe și Arte Gheorghe Cristea, Institutul de Criminalistică din I.G.P.R., Asociația Criminaliștilor din România), București, (ISBN 973-8153-68-9), 2005, 239 p.; - „CRIMINALISTICĂ. TRATAT” – Editura „Penguin Book”, București, (ISBN 973-87323-3-6), 2005, 828 p. - „CRIMINALISTICĂ ȘI ȘTIINȚE DE CONTACT – BIBLIOGRAFIE” – Ediția a II-a revizuită și adăugită, Editura Ministerului Administrației și Internelor, București, (ISBN 973-745-027-2), 2006, 624 p.

Cititorii revistei **Cetatea Cavalerilor** (nr. 30-35/2023) savurează serialele și dialogurile noastre despre cărțile din colecție și autorii lor. Și fie și într-o paranteză, precizez că domnul general Lazăr Cârjan cunoaște amănunte dintre cele mai interesante ale volumelor pe care le colecționează, dintre cele mai rare cărți – fiind „Poezii”, Eminescu, ediția a 2-a Maiorescu, cu autograf către sora sa „Aglae”(1895). Dragi îi sunt volumele cu autograf de la marii eminescologi: Perppesicius, ZN. Pop, Vatamaniuc, Victor Crăciun, - strânse în nurăr aproape egal cu cel editat.

Cele mai mici tipărituri apărute în România, manuscrise, scrisori, corespondență, vederi, ordine și medalii – întregesc panoplia largă cu și despre scriitorii români. Eminescu, fiind socotit întâiul dintre toți, a fost cuprins în plastica expresivă – busturi (cel donat Centrului Cultural Român de la Budapesta, este și datorită inițiativei Domniei sale, pe când era Insector Șef la Poliția Bihor), statui, portrete, cum sunt cele semnate de Camil Ressu, Eugen Ștefan Boușcă, la 100 de ani de la publicarea întâia oară, în 1883, a *Lucefărului*, volum însoțit de ilustrațiile lui Gabriel Poenaru și Dionisie Spătaru (2008), ori ale Ecaterinei Mihai, în volumul din 2013, Ediția bibliofilă a lui Ion Iliescu și vitraliile sau/și cărbunele inegalabilul Ștefan Popa Popa'S, la ediția *Lucefărului*, sau aceea ilustrată de Mihai Cătruna, la 150 de ani de la prima întâlnire dintre Eminescu și Veromica Micle, din volumul *Poezii alese* (2022).

Sciam într-un articol despre distinsul general Lazăr Cârjan așa: „**Cartea reprezintă, în viziunea colecționarului, o comoară.** Ea luminează mintea, limpezeste gândirea și direcționează atitudinea omului. Cartea de poezie deschide aripile iubirii, dă frâu liber imaginației precum au prins Călin și Cătălina. Și am să punctez un lucru esențial, tot ce are în uriașa sa bibliotecă, posesorul a citit și reținut, cunoștințe pe care le folosește în dialogul elevat pe care-l susține pe orice problematică de cultură generală. Așa s-au pus bazele culturii intinse ce posedă distinsul Cavaler, născut pe meleaguri Vâlcene (29 iulie 1947), educat la școlile polițienești din București, practicant începător în județul Hunedoara, apoi consacrat și împlinit profesional la Oradea (din 1988), cu scurte escale la București, dar revenit printre bihoreni, după pensionare. Ca un veritabil actor, recită din Eminescu, Minulescu, Goga, Blaga, ori Voiculescu. A îndrăgit poezia din adolescență și, pe furis, a scris poezie. N-a debutat încă, dar mai e timp, sănătate să fie!”

În luna lui cuptor, când, iaca, a mai secerat un snop de ani la recolta vieții, noi îi urăm din inimă mulți și sănătoși ani, alături de distinsa doamnă Hermina (cu Domnia sa să mai adauge la cei 52 de ani de căsnicie cât o dăru Bunul Dumnezeu, în bună înțelegere și veșnică iubire!) și copii cei dragi, precum și cu aceea pentru care împlinește nobila misiune de bunic. Și pentru că la o zi distnță Doamna Hermina își sebează ziua de naștere – ani pe care nu-i trădează, prin voiciune și ascuțit spirit de familie – le urăm să rămână mereu lângă sufletele noastre cu aceeași candoare:

La mulți ani, familia Hermina și Lazăr Cârjan!

C. M - Intru în obișnuitul dialog online cu dl. general Lazăr Cârjan. Ce noutăți mai aveți în colecție?

General Lazăr Cârjan - Săptămâna viitoare îmi îmbogățesc **Colecția Eminescu** cu exemplare deosebite, între care “*Mihai Eminescu. Dicționar monografic. Oamenii din viața lui*” (carte unicat în literatura noastră) și “*Mihai Eminescu. Album portretistul comentat*” de Zenovie Carlugea. De asemenea, am comandat primele 15 ediții anastatice realizate de TipoMoldova în 2020 dintr-un total de 200 (!). Sper să le obțin pe toate, în câteva luni. Am aflat și de ce exemplarul de *Poesii*, din 1905, realizat de Matei Eminescu, este considerat raritate extremă și s-a vândut anul acesta la licitație cu 2.750 Euro: tirajul a fost dat la topit în urma tratativilor purtate de Maiorescu cu Matei Eminescu ca să se încheie procesul dintre ei. Biblioteca Academiei deține un exemplar, dar cu file lipsă.

După lectura antrenantă a două din volumele oferite cu dedicație, în semn de recunoștință și aleasă prețuire, îi transmitem în **dar distinsei doamne Hermina, dumneanelui și prietenilor Cetății Cavalerilor** aceste NOTE DE LECTURĂ care răsplătesc munca și travaliul unui profesionist, un Cavaler al Colecției sale strălucite, în care la loc de cinste sunt așezate și cele ce poartă semnătura Lazăr Cârjan!

Cu regretul că abia după zece ani am intrat în posesia unui volum de excepție dedicat unor polițiști onești, dintre care s-a detașat gl. lt. dr. ing. Iulian Medrea, căruia de altfel i-a fost pregătit acest volum

omagial - ajuns din păcate postum, de către un confrate de meserie gl. mr. dr. Lazăr Cârjan. Dar, cum zice românul, e bine și mai târziu decât niciodată. Suntem convinși că și de acolo gestul a fost primit.

Pentru clarificare, titlul cărții sugerează și confirmă starea permanentă în care se află cei care sunt **mereu la datorie: 24x24 ore**, fără pauză, sărbători, etc. – polițiștii în slujba cetățeanului! Sunt profesioniștii adevărați, asemenea militarilor cărora noi le-am dedicat un volum numit *Starea de veghe*³.

Pândă neîntreruptă – căci acesta e titlul articulatului și logic construitului volum – care sugerează, prin pana unui erudit literat polițist, efortul formidabil pe care acești profesioniști îl depun fără să aștepte laude, mulțumiri ori recunoștință fățișă. În fața propriei conștiințe, dar pe bune - nu cum mimează unii judecători de ieri și astăzi cu urechea aplecată la șoapta politică. Ei bine, munca polițiștilor, efortul întins la maximum, ar rămâne învăluit în mister dacă oameni cu har și talent literar, cum este cazul generalului prof. univ. dr. Lazăr Cârjan nu ar face asemenea gesturi de recunoaștere a muncii de excepție al polițiștilor onești, el fiind unul din fruntea lor. A pune doar etichete „publicistice ori pamfletare” pe sigla „poliției” nu cred că e benefic, ori corect, nu că nu ar fi și „uscături” prin pădure, cum se zice.

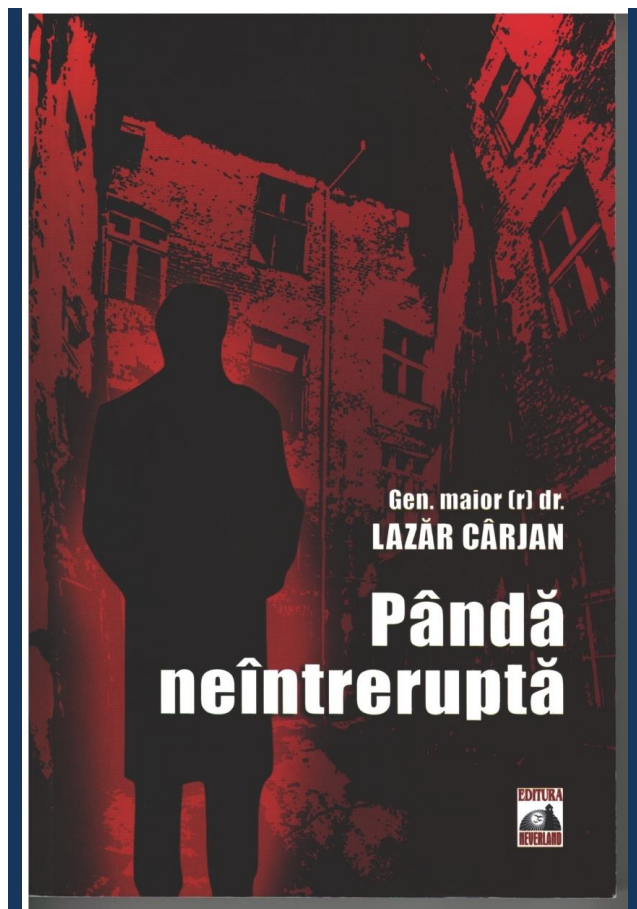
Dar elitele merită măcar o pagină specială, o aplecare mai atentă și o șoaptă de mulțumire. O fi prea mult oare să strângi mâna unuia care și-a sacrificat totul pentru îndeplinirea misiunii? În opinia noastră așa s-ar cuveni! Unul dintre cei care și-a pus viața și pricepera în slujba societății, la care face trimitere directă autorul, copilul Lenuș, al Bătrânului din Gurasada, care puse „țara la cale cu vinars și duhan”, din satul în care micuțul Lenuș rămase orfan de mamă de mic, iar pe „mama” adoptivă nu voia a o recunoaște în „ruptul capului”. Micuțul din Gurasada creștea și se învrednicea a învăța. A trecut prin toate necazurile vieții, de la sezonier la „furnal” și sportiv ciclist la Școala de Miliție. Peste tot și toate.

A devenit ofițer într-un oraș, o zonă, în care infrafracționalitatea ar fi avut condiții să prolifereze dacă nu s-ar fi lovit de acest profesionist trecut prin toate treptele ierarhiei și prin toate specialitățile: economic, judiciar, ordine publică, ajuns general la Ministerul de Interne. O ascensiune în carieră de admirat și invidiat, după cum o spune autorul, el însuși atins și „contagiat” de profesionalismul lui Iulian.

Din frumoasa și spumoasa prezentare a tânărului polițist Medrea, autorul toarnă un tipar asemenea celebului Dumitru Ciacanica și Eugea Alimănescu, foști comisari de a căror probitate morală nu s-a putut atinge nimeni, prezenți cu talent de mare maestru de către Lazăr Cârjan, în această carte amestecată în parfîm romantic al Eroului și viață reală trăită în umbra familiei pe care Mărioara a gestionat-o în chip fermecător. Este un melanj al vieți acelor care pun pe primul plan datoria profesională, aici fiind vorba de polițistul în stare de pândă neîntreruptă!

Cu măiestria mănuiitorului de condei, generalul Lazăr Cârjan ne preumblă printre misterioasele cazuri rezolvate de către *polițistul onest*, meru la pândă, în care eroul său Iulian Medrea a fost implicat într-o vreme în care ordinea societății abia se structura într-un centru muncitoresc ca Hunedoara, unde toate *veniturile* aduseseră cu ei și toate cele din societate, în care „bai și necaz” aveau sensuri și înțelesuri diferite, pentru martori, infractori și oficiali.

Semn că autorul trecuse prin toate însărcinările de serviciu și „metodele de anchetă”, rezultă din paginile în care îl implică, ca pe sine, în urmărirea infractorilor și a contrabandei cu „aur minier” din regiunea Apusenilor. Jaf, crime, violuri, bandiți și găinării mărunte sunt

³ Impresionează, eforturile și sacrificiile pe care trupa le-au făcut în războiul pentru independență, al întregirea și reîntregirea României, mormintele acestora întinzându-se de la Don, până în Munții Tatra și pe cuprinsul patriei. Rod al căutării, pline de pasiune, în arhivele prăfuite ale vremii, *Starea de veghe*, este un capitol de istorie în desfășurare și sperăm că încă pe multă vreme susceptibilă de a fi îmbogățită.

cu mândrie strecurate în agenda polițistului care le-a venit de „hac”. Și toate sunt rezultat al intuiției și inteligenței investigatorului care e măcinat de preocuparea identificării rău-făcătorului. Pentru un asemenea ideal eroii primei părți dau strălucire prin moralitate și profesionalism.

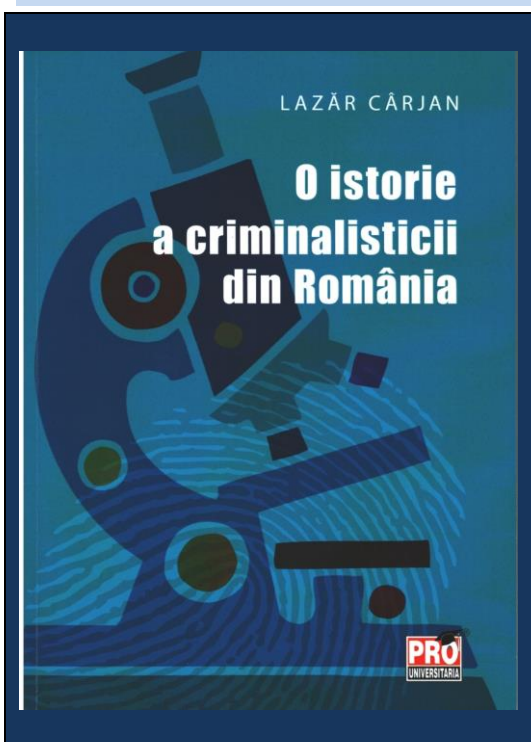
A doua parte, autorul o pune sub semnul: „polițist sau delincvent” (p. 187-349), perioadă extrem de activă și prolifică, sub raport profesional, în zona exploatrării minereului de aur, unde odată cu societatea au evoluat și metodele infracționale. Așa că eroul nostru polițist Iulian se afirmase ca un incoruptibil, asemenea lui Dumitru Ciacanica. Cu porecle care prind bine personajele, autorul nu scapă din prim plan „frecușurile” pentru înaintarea în grad și ocuparea unor funcții râvnite de subalterni. Din toate reiese că viața de polițist onest nu e chiar roză, cum ar crede unii. Căci la fiecare colț e unul la pândă!

A treia parte reprezintă un adevărat jurnal, al întâmplărilor din decembrie 1998, în care Iulian Medrea a fost implicat, fără ca evenimentele să fi fost coafate, sau cernute de cenzură, petrecute chiar acolo la Timișoara și apoi la București. Totul se încheie în 470 de pagini de istorisiri, relatări, întâmplări, urmăriri care confirmă zisele marelui comisar Dumitru Ciacanica: „viața unui polițist este o pândă nefirească și crâncenă cu toți semenii cu care te intersecezi în viață: cunoștințe, șefi, colegi, suspecti, infractori”. Dar mai presus o pândă continuă cu tine însuși, cu gândurile, cu simțurile, cu poftete tale! Până când devii amintire. Chiar așa!

Strașnică concluzie! Adevărată căci își are izvorul într-o muncă încordată, de zi cu zi, fără întrerupere de sărbători ori aniversări. O meserie asumată care merită respectul suprem al societății în slujba căruia polițistul onest își pune priceperea, inteligența, intuiția care însumează adevăratul tezaur nevăzut din sufletul de polițist. Ei preferă strălucirea faptelor în locul galoanelor invidiate de necunoscători, sau unii oportuniști.

Pentru toate cele așternute cu dibăcie de către un polițist de elită, care a trecut prin toate treptele meseriei și care, iată astăzi, ne prezintă într-o cadență *neîntreruptă o pândă* pe care el însuși a făcut-o cu stoicism și cu dedicație spre a fi pildă generațiilor viitoare. Regretul autorului, este și al celor care lecturează cartea: că generalul Iulian Medrea n-a apucat s-o lectureze, căci s-a grăbit să se înroleze în Oastea Celestă. Fie-i activitate de vrednică pomenire!

Nimic nu poate încheia mai fericită o lectură decât pagina de început. Onorat de emoționanta dedicație a autorului făcută „*cu bucuria de a descoperi un reputat publicist și istoric militar, dar mai presus de toate un Om, acest volum pledoarie pentru munca grea și plină de riscuri a polițiștilor*” (14.06 2023 – Oradea, la domiciliul autorului).

Cea de-a doua lectură are iz istoric și adânc-specializat profesional al polițistului criminalist. Cu modestie, generalul prof. univ. dr. Lazăr Cârjan, îmi oferă „*în semn de statornică prietenie*”(14.02 2023) această fundamentală lucrare pe care a conceput-o pentru prietenul său de suflet Vasile Lăpăduși, fondatorul Asociației Criminaliștilor din România și a revistei de specialitate.

Fin cunoscător al fenomenului „criminalității”, Lazăr Cârjan ne introduce în subiect chiar cu primele referințe tipărite în *Pravila sfinților părinți*, tipărită de diaconul Coresi la Brașov între 1560-1580, și apoi altele de la Ieud din 1921, sau de la Govora din 1640 (extrase de prof. Ioan Peretz). Aceste prime reglementări vizau și crime și delictes la adresa persoanei, proprietății, furturi și incendii. Pedepsele statornicite au avut darul de a „cuminti” și *potoli* pornirile violente. Pentru acele începuturi învățăturile lui Vaarlam (1643), din porunca lui Vasile Lupu (1634-1653), ori de călugărul Daniel Panoneanu, la Târgoviște 1652, cu aprobarea lui Matei Basarab (1633-1654) au reprezentat pilde. Polițistul Lazăr Cârjan, un renumit eminescolog, cu o colecție ce a sărit de 700 de titluri *Eminescu*,

face o subtilă analiză de text literar pe *Cazania lui Varlaam*, pentru a depista din cele 11 capitole „pricinile” (cauzele) conflictelor, și „vinile”, și mai presus de acestea indiciile care duc la depistarea făptuitorului. Și printr-o înșiruire aprofundată sunt prezentate învățămintele de ordin juridic pentru cei chemați să soluționeze un caz concret.

Capitolul 2 abordează profilele morale, profesionale și științifice ale medicilor legiști români care au pus bazele acestei instituții absolut necesare. Lucrările semnate de corifeii precursori ai criminalistici: dr. Pompei Gh. Samarian, dr. Victor Gomoiu, Nicolae Itu Oancea, deoalează o gamă extrem de prețioasă din preocupările acestora dintre care sunt amintite: „engrafon” – prima atestare din care rezulta că dr. Onufrie, fiind bolnav are nevoie de tratament în Austria”(p. 28); primele analize chimice(1833 - C. Hepites), cea dintâi expertiză medicală (din 1803), autopsia cadavrelor pentru determinarea cauzelor morții (1694)- în descrierea lui Nicolae Costin; începutul medicinei legale – de la 1856, conduse de Carol Davila și multe date și informații legate de începuturile și apoi în capitolul 3 al lucrărilor de Medicină Legală – așa cum acestea au fost identificate de bibliotecarul Nicolae Oancea, în 31 de lucrări de medicină legală apărute însinte de 1890.

Semnătura cu amprente digitale, de la 1596 încoace atestă fără dubiu, buna credință a recunoașterii. Toate pildele enumerate și descrise scot în evidență cauzele *unei morți posibile* prin: lovire, spânzurare, otrăvire, înneclare, al cărei oră de producere este foarte importantă. Apoi autorul ne introduce în laboratoarele fraților Minovici, în conformitate cu legislația vremii, cu atribuțiile ofițerilor care făceau investigații, metodele folosite, studiate la Școlile de antropologie pentru polițiști. O metodologie relevantă pentru adunarea probelor imbatabile așa cum erau formulate în „manualul teoretic și practic al polițistului judiciar” (p. 80).

Am observat din lectura cărții pregătirea istorică și literară a autorului care radiografiază societatea românească din perioada interbelică unde remarcă tarele societății dar și vârfurile acesteia care au strălucit în profesia lor juridică, dar care au sfârșit în temnițele instituite după 1948. Astfel o pleiadă de intelectuali precum I.Gr. Periețeanu, premiant al Academiei Române în 1934, a ocupat de la vârsta de 71 (1950) de ani, celula 74 de la Sighet (Închisoarea miniștrilor) – pentru că a fost în guvernul Vaida-Voievod. A îndurat toate umilințele timp de 5 ani și 2 luni alături de alte personalități elitiste ale României: Nicolae Zigre, Ion Gigurtu, Ion Mihalache, Victor Papacostea, Dumitru Nistor, al căror destin tragic nu trece nepunctat de autor.

Partea a 5-a ne introduce în „dactiloscopie”, disciplină pe care D. Călinescu, în 1914 a „clasificat-o și sistematizat” în cele 13 tipuri și 30 de metode de „desen papilar”, adaptate la particularitățile românești, pentru a fi ușor de aplicat (p. 94). Și pentru ca lucrarea să fie și mai captivantă, autorul ne prezintă primul experiment, făcut de Nicolae Episcopescu, în cel mai mare furt din istoria României: „400.000 lei în bancnote și 300.000 lei în bijuterii”, furt comis între 27-31 august 1914 din Palatul Krețulescu. Enigmele amprentelor au fost descifrate și au dus anchetatorul la arhitectul Cristo Sotiriu, care după trei ani vânduse bijuterii, ori le făcuse cadou amantei sale. Astfel amprente litigioase au triumfat! Impresionează literatura de specialitate din care autorul citează spre a convinge cititorul că pregătirea ofițerului criminalist are la bază studiu aprofundat, experiențe și multă, multă muncă științifică. A acuza e simplu, a demonstra vinovăția e mai complicat, erorile și greșelile nu sunt nici de dorit și nici nu pot fi admise. Fapt demonstrat prin aplicarea metodelor papilare: imutabile, după susținerea experților în domeniu! Prezența „fotografului” la cercetarea de la fața locului a urmelor infractorului, grupate după metode științifice de comisari dr. Constantin Țurari (1931), după cum acesta avea să facă prima expertiză balistică (în 1932 – în cazul de omor al Sofiei Asan, de către Ion Ștefănescu, poreclit „tata Moșu”).

Nici Școala de dresaj al câinilor – înființată la Oradea în 1933 – despre care lt.col. Vasile Zorzor și cpt. Octavian Moga, din Jandarmerie au întocmit primul *Manual practic a câinelui vânător*, folosit pentru urmărirea de către Jandarmi, Armată și Poliție. Acest devotat om al meseriei a avansat de la sublocotenent la general, licențiat în drept, doctor în științe sociale, va ajunge în pușcărie „ca apropiat a lui Iuliu Maniu și a murit în penitenciarul din Făgăraș – la 18 august 1952” (p. 136). În șirul lucrărilor citate de către generalul Lazăr Cârjan sunt unele cu teme care surprind: *Psihologia infractorului* (1934); *Paza și Cronica polițienească* (1935), care amintește de prim „AGIE” (a lui Alexandru Ipsilanti 1775) – acest Tribunal al Poliției care judeca și pedepsea faptele mărunte din târg; *Fotografia și cinematografia*; *Descoperirea falsurilor prin fotografiere* – semnate de mr. Dumitrescu Șt. Din M.St. M. - 1933; precum și multe manuale

2023 –ANUL IULIU MANIU !

Cetatea Cavalerilor

NR. 7(35) IULIE 2023

și memorii necesare ofițerului de poliție judiciară. *Grafologie. Scrisul și omul* (1936); *Călăuza ofițerului de poliție judiciară* (1936-Panaitescu); *Câinele în serviciul poliției* (1936- Pârâianu), ș.a;

Dr. Eugen Bianu - care s-a bucurat de o largă recunoaștere internațională s-a aflat printre nominalizații la a 14-a sesiune Internațională de Poliție Criminală, sesiune ținută în 1938 la București, inaugurată de ministrul de interne din vreme, Armand Călinescu. Din această parte a lucrării aflăm date importante și interesante despre cariera militară și politică a prefectului Capitalei din vremea lui Carol al II-lea Gabriel Marinescu, și sfârșitul său tragic de la Jilava, împușcat de legionarul Tudor Nicolae.

Nici primele încercări de rostuire a istoriei criminalității din România nu sunt uitate. Ba mai mult, Eugen Dorogeanu, licențiat în drept, a publicat un amplu studiu: *Poliția științifică în bibliografia română*. O privire sinoptică asupra problematicii evidențiază 52 de titluri de autori și opere ale unor renumiți criminaliști români, puși în slujba cetățeanului. Pentru dovedirea unor omoruri săvârșite între 1940-1990, sunt prezentate cele mai tipice exemple.

Așa, din caz în caz, s-a ajuns la „Modernizarea Criminalisticii Române”, cum ni-i prezintă autorul pe cei mai importanți oameni ai acestui proces în continuă perfecționare. Și ca în mai toate cazurile, capitolul 9 tratează pe larg doi iluștrii polițiști – savantul Constantin Țurari și Dumitru Ceacănica, marele maestru al intuiției. Memorie lor de polițiști integri li s-au închinat binemeritate rânduri care reabilitează într-un fel personalități tăvălite prin mizeriile politice din vremurile tulburi în care au trăit.

Cât despre criminalistica din mileniul III, gl. Lazăr Cârjan, alături de tinerii polițiști formați la „școala verticalității, după exemplul celor care nu s-au „încovoiat” au preluat riscul de a fi la *Pândă continuă*, pe urmele infractorilor în acest consistent volum de 354 p. lucrarea a apărut la Editura Pro Universitaria, în 2015, într-o ținută grafică pe măsura ținutei științifice a lucrării și a contributorilor dr. Gabriel Țăru și dr. Maria Georgeta Stoian, ambi polițiști de elită.

Mesajul ambelor cărți duce spre acel orizont de pregătire continuă al polițistului care riscă totul pentru profesia pentru care arde mereu la temperatura momentului pentru ca flacăra pasiunii sale să descopere ceea ce infractorul voiește să șteargă, să acopere, să nege cu bună știință.

Mesajul la paradigma: că nici o criză nu este „perfectă”, este frământat cu măiestria unui iscusit profesionist ce lasă în urma sa cazuri celebre rezolvate, dar și regretele unor sancțiuni nemeritate!

Pentru ambele convenite FELICITĂRI!

O operă care se așteaptă întregită. Spor și sănătate.